

בחלומות אני הולכת

בגיל 17 היא הפכה למשותקת בפלג הגוף התחתון אחרי שנפגעה בתאונת דרכים ■ אחרי שיקום קשה היא החליטה להתנפל על החיים, עשתה תואר ראשון בפיסיכולוגיה, הפכה ליועצת חינוכית וגם לאלופת אירופה בנדמינטון נכים ■ **נינה גורודצקי - סיפור של השראה**

לכרמינטון בשלהי 2006 ומאז היא בנטיקה מתמדת בענף. ב־2007 היא הוכתרה לסגנית אלופת הער לם, וכעבור שנה היא כבר הפכה לאלופת אירופה בדרכה לתפוס את המקום הראשון בדירוג העולמי; הישג מרשים לכל הדעות. לאחרונה "נשרה" בדירוג למקום השלישי בתבל, אבל אחרי שזכתה במדליית הארד באליפות העולם בנואטמלה השנה, גורודצקי רוצה לשוב למדרגה העליונה בפוריום באליפות אירופה בחודש הבא בדורטמונד.

"אני מקווה שוב לזכות בזה, כי כבר רי נמאס לי מהמקום השני או השלישי בתחרויות האחרונות", אמרה לנו השבוע, "לאחר שחזרה מעוד תחרות בסי פריד והשליטה אימון נוסף באולם בבית הלוחם בתל אביב, שאלי הוא מגיעה פעמיים בשבוע מביחה בבית לחם הגלילית. רוב אימוניה מתקיימים לצד שותפה בוגזת המעורבים, שלום קלנבסקי, שמא הפגיעה הקשה שלו במלחמת יום כיפור, פצה אף הוא בקריירה מוצלחת בענף.

"נינה חקנית מרהיבת. אף שהיא משחקת רק כמה שנים, זה נראה שהיא כבר מינטון כל החיים שלה. יש לה טכניקה נדרת", מספר עליה מאמן הנבחרת, פיש, שצוחק ומתנחן בראשו בתשובה לשאלה האם חניכתו היא "ליונל מסי של בדמי נטון הנכים". "אתה צריך לראות איך כשאנחנו נוסעים לתחרויות בחו"ל, המון ספורטאים עומדים בתור כדי להצטלם איתה. כולם יודעים שהיא משהו באמת מיוחד".

גורודצקי, חייכנית אולימפיטית על המגרש ומחציה לו, ממשרתת פרץ צחוק רם וממחרת לה צענן: "אני מסייג אני אולי מבטת, אבל לא טובה בתנועה על המגרש כי אני קצת עצלנית. והצילר מים לא קשורים אלי, הם ממטלים אותי כי רוב הספורטאים בענף אסיתים ואני שונה, או בשבילים אני מיוחדת".

בעוד פחות משלושה חודשים, אחרי אולימפיאדת 2012 בלונדון, תארח בידת אנגליה גם את המשחקים הפאראולימפיים. בדמינטון הוא אמנם ענף אולימפי במשחקים "הרגילים", אך עדיין לא הוכיח נס לרשימת הענפים במשחקי הנכים. "אולי אסע ללונדון כדי ליהנות קצת מהמשחקים, אבל אני מאוד מקווה שער ריו דה ז'ניירו 2016 זה יהיה ענף אולימפי גם בנכים. מאוד הייתי רוצה להשתתף לפחות באולימפיאדה אחת, ואחד החלומות שלי הוא גם לזכות במדליה אולימפית".

מה חסר לך כדי לחזור לסייגת החירות? "אני צריכה להתאמן מאוד קשה כדי להגיע להישגים בענף הזה. האסיאתים מתאמנים כל יום, הם משמש מקצוענים בתחום, וכאן זה קצת יותר קשה. יש לי לימודים ורדיכה פעילויות, או אני מתאמנת רק שלוש פעמים בשבוע - פעמיים בתל אביב ועוד פעם אחת בחיפה.

"בנוסף, בתחרויות אני מתרגשת ולא מצליחה להגיע לרמה שאני מציגה באימונים. אני מתרגי שת לשחק מול שחקניות אחרות ומול קהל, אז רק כשאני מצליחה לגרום לעצמי לחשוב שאני באימון, אני מתיחלה לשחק יותר טוב".

מתי בעצם הבנת שהסבת לנכה לכל החיים? "גם בכל תקופת השיקום אף אחד לא אמר לי זה, את לא תלכי יותר על הרגליים". כולם אמרו שיהיה בסדר ובסדר שגם על כיסא גלגלים אפשר להיות, אבל לקח לי זמן להבין. כל הזמן הייתה לי ציפייה שאולי יטרה משהו: בשנים הראשונות קיוויתי כל הזמן. שומעים על ניסים שקורים וקיוויתי שאולי אחדי כל השיפולים משהו כן יעזור לי, אבל אף על פי שלקח לי זמן, באישה שלב הבנתי שזה - לא אלך יותר על הרגליים".

ומה עשית עם סיום השיקום? "השלמתי בטריות בבית עם מורים פרטיים. בבית הספר שלמתי בו לא הייתה אז נגישות לנכים, אז נכחתי בבית".

איך בכלל הצלחת להתרבו בלימודים אחרי מה שעברת? "אחרי הניתוח בעמוד השדרה עברתי תהליך עם עצמי, עד שאמרתי שהגיע הזמן ללכת ללמוד. הייתי בסדרית טיפולים שלא נגמרה, אבל בין כל הפיזיותרפיה וההידרותרפיה השלמתי בגרויות וסיימתי תיכון. אחרי השלמת הבגרויות, בגיל 21 ו-22, במקביל להמשך הטיפולים, עשיתי ספרי כומטרי ולקח לי זמן עד שהלכתי ללמוד, כי לא הייתי בטוחה מה אני רוצה.

"אחרי הפגיעה הבנתי שבלתי אפשרי שאחיה וטריגיות, כי בין השאר צריך להרים כלבים ואף אפשר לעשות את זה כשיושבים בכיסא גלגלים. לקחתי כמה קורסי צילום בבית הלוחם, אבל רציתי בסוף משהו יותר רציני, או הלכתי על פסיכולוגיה, שאני גם אוהבת".

בר כבר, גורודצקי חזרה בהדרגה לאהבה הראשונה שלה - ספורט. "בגיל 19 הגעתי לבית הלוחם בחיפה והתחלתי עם קבוצת השחייה. שחיתי בעיקר גב", היא מספרת, "למשך תקופה גם ממסכתי לשחק טניס, אבל היה לי נורא קשה כי לא היה לי או רכב והייתי צריכה הסעה לבית הלוחם בתל אביב. אחי היה בצבא ולא היה מי שייקח אותי באופן קבוע, אז ויתרתי על הטניס".

איך הגעת לבדמינטון? "בגלל פצע לחץ שהיה לי הייתי צריכה להפסיק עם השחייה. אמר לי הכינס למים כי הפצע לא נטא. זה, כדי לא להתנוון החלמתי לנסות משהו אחר. מאמן הנבחרת, ולרימיר פיש, כל הזמן היה מציע לי שאבוא לבדמינטון, ולא רציתי. אבל הוא לחץ בלי סוף ואמר שאם אהבתי טניס, אני אוהב גם את זה. "מכיוון שאני אחת שלא מסוגלת לא לעשות כלום, רציתי להמשיך למקום בספורט. הבנתי שכי דורסל זה לא בשבילי, או במקביל להרד הובשר, הסכמתי להצטרף לבדמינטון עד שהפצע יתאחה. ראיתי שהולך לי לא רע, ונשארת בו".

רוצה מקום ראשון

כשגורודצקי אומרת "לא רע", קשה אפילו לה גיד שזה בלשון המעטה. נינה עשתה את המעבר

מיקי שגיא

צילומים: לירון אלמוז

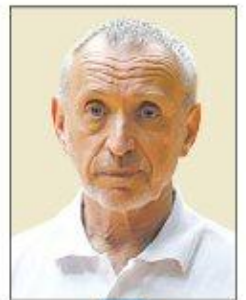
ע ר הלילה שבין 27 ל-28 במארס 1998, נינה גורודצקי הייתה תלמידת ביתה י"א עם לא מעט חלומות בנוגע לע" תיחה. הנערה חובבת הספורט שעי לתה בגיל 10 עם הוריה מאבחה (ישות מדינית בקווקז שהתנתקה מגיאורגיה וסוכנת לחופ המזרחי של הים השחור) אמנם הייתה שחינית וטניסאית, אבל חלמה להיות, "כשתיחה גדולה", צלמת או וטריגנית. אלא שא הגיע אותו לילה ארוך ששינה את חייה. למיד. ביולי ליל שבת טיפסי עם חברים הסתיים בתאונת דרכים שלא תשכח לעולם. היא נפגעה בעמוד השדרה והפכה למשותקת לחלוטין כבלג נופה התחתון. "באותו לילה הייתי עם חבר שלי ועוד שני חברים באוטו", שיחורה השבוע נינה את הלילה השחור, "הורדנו אותם בסוערעון ואו נסענו חזרה הביתה. העדפתי להיות עם חבר שלי אחרי הרבה זמן שלא ראיתי אותו. בדרך הביתה, אין לי מושג איד, חבר שלי שנהג נכנס בעמדה, וכל החיים שלי השתנו".

את זכרת משהו מרגיע איממה? "בקישי. אני בעיקר זוכרת שהייתי בהלם. לא הר גשתי כאבים חזקים, רק משהו בנב ושאני לא יסלה לזוז. חברים אחרים שלנו, שנסעו ברכב מאחורינו, פתחו את הדלת בעד שלי ושאלו אותי 'נינה, את בסדר?' ואמרתי להם שכן, אבל לא יכולתי לצאת מהאוטו, כי לא הרגשתי בכלל את הרגליים. הבנתי שיש בעיה, אבל באתו שלב לא נפל לי האסימון מה באמת קרה לי. אחרי זה רק סיפרו לי שאיבדתי את ההכרה ושלקחו אותי מונשבת באמבולנס לבית החולים.

"ידיתי מחוברת לכל מיני צינורות בביה"מ. שלושה חודשים שכבתי בלי לזוז, עם שני שברים בגב. עברתי ניתוח לקיבוע עמוד השדרה וכשבר התחתון לא נגעו, כדי שאוכל קצת לזוז. אחרי זה עברתי לשיקום של עשרה חודשים בבית החולים ליוגנטיקה, לפני שהתחלתי לחזור לעצמי".

המילים "לחזור לעצמי" הפכו לתמצית הסיפור כולו בחלק השני של חייה של גורודצקי, מהתאונה ועד היום. במקום לשיקוע במרה שחורה אחרי כניס תה לסטטיסטיקה האחרונה של נפגעי תאונת דרכים, ואף על פי שהפכה לנכה המדויקת לכיסא גלגלים, נינה השאירה את הריבאון מאחור ובחנה לשקם את חייה.

כיום, בגיל 31, אחרי שכבר השלימה תואר ראשון בפיסיכולוגיה, נינה היא לא רק סטודנטית לתואר שני בביעור חינוכי במכללת עמק יזרעאל ויועצת בתיכון עמקיסתבור בקיבוץ מודע, אלא גם אחת החקוקיות הבכירות בעולם בבדמינטון נכים. למד כט לו "כדור הנוצח" עוד נשבו, אחרי שננסה להבין מעט את "הופעת גורודצקי".

המאמן ולדימיר פיש: "נינה שחקנית מדהימה. אף שהיא משחקת רק כמה שנים, זה נראה שהיא בבדמינטון כל החיים. יש לה טכניקה נהדרת... כשאנחנו נוסעים לתחרויות בחו"ל, המון ספורטאים עומדים בתור להצטלם איתה"

לחיים שלי, שצריך להעריך את מה שיש. אני מודה לאלוהים שהכרתי בן אדם כמוהו."

נורדצקי מדגישה: "אני לא באה לחנך את הילדים. יש כאלה שזקוקים שמישהו יקשיב להם, כי בבית ההורים עסוקים ולא תמיד פותחים את הלב מולם. אני לא שם כדי לשפוט אותם או לנזוף בהם, אלא רק להגיד להם את דעתי ולהראות להם זווית אחרת. גם ככה הם בני 17 ובסופו של דבר יחליטו לבד, בעצמם, מה טוב להם ואיך שישמעו את כל הצדדים."

האם המסר שאת מעבירה להם הוא לא להירדם?

"הסיפור שלי עוזר כרגע פה ושם, אבל זה תלוי בסיפור האישי של כל ילד. יש כאלה ששואלים מה קרה לי, אזורים מתביישים כי לא נעים להם, אבל אין לי בעיה לספר. אני מעבירה להם המלצות לחיים, בעיקר על נתינה. אני תמיד אומרת להם 'קחו עוד 50 שקלים לנסוע כמגנית ותהגו'. הכל יכול לקרות. זה נראה רחוק כשהו מישוד אוד, וכפי שלא האמנתי בחיים שדרכי כזה יקרה לי, זה יכול לקרות לכל אחד."

הציעו לך להשתתף בקמפינים נגד תאונות דרכים?

"ביקשו ממני כמה פעמים ועשיתי את זה פעם אחת כי חברות שלי מהלימודים ביקשו, אבל אני לא מדגישה נוח עם זה. כיום שומעים על זה הרבה בתקשורת ויש מספיק אנשים שעושים את זה. אני פוחדת לעמוד מול קהל, אבל ברמה האישית אין לי בעיה לספר לכל מי שירצה לשמוע."

בשיחות עם הילדים החורגות לך לראש תמיד נות מהתאונה?

"זה בכל רגע איתי, אבל מייחזר שאני כבר 13 שנים בכיסא גלגלים, אני לא מדגישה את זה. אני לא קמה בבוקר כדיכאון מזה ששוב צריך לשבת בכיסא: אבל בחלומות קורה שאני חולמת שאני חולקת, ואם יש כיסא גלגלים, הוא לא שלי, וגם אם הוא שלי, אני יכולה לקום ממנו. כשאני מתעוררת אני רואה את הכיסא ואומרת לעצמי 'אוי, שוב חלמתי'. בימים אני מדגישה את זה רק כשאני צריכה עזרה מאחרים, למשל כשאני צריכה להציג משהו מהארוז שלמעלה."

להמשיך להתחמח

נינה, כפי שהבנתם, לא מוכנה להישבר בספר רט או בחייה הפרטיים, בעיקר כשהיא נתקלת באי צדק מקומם. לצערה, היא נאלצה גם לנהל מאבק משפטי של 12 שנים מול חברת הביטוח, ובסופו של דבר ניצחה בו.

"כדי לא לשלם את מה שצריך הם מענו שאני נהגתי ברכב בלי רישיון. מומחים קבעו שלפי סוג הפציעה והזווית של הרכב, ישבתי כמושב שליד הנהג. אבל רק אחרי 12 שנים של מאבקים וערעור שלהם לבית המשפט העליון, הסיפור הזה נגמר לא מזמן. אני שמחה שגם זה מאחוריי."

כוח הרצון שלך מרגיש.

"אני מי שאני בעיקר בזכות המשפחה המקסיי מה שלי ובזכות הרצון שלי לא לוותר על החיים ולהתעורר בעוד עשר שנים ולהגיד 'ופי, פיספי' סתי המון ומה עכשיו? יש בי רצון כל הזמן לעד שות דברים, לעזור לאחרים ובעיקר לעזור לעצמי להתקדם בחיים, להיות כמו כולם. אני לא אוהבת שמתייחסים אלי אחרת."

מה החלומות שלך?
"אני מקווה ומאמינה שהחלומות שלי הם דברים שקיבדו להמשיך להתפתח ברמה האישית, לעבוד בעתיד בתחום החינוך כיועצת או כיועצת המיוחדת ומעל הכל להקים משפחה. יש לי בן זוג כבר שנתיים וחצי. הוא אדיב, אבל גם שחקן פעיל בכדורסלון כריאט, שמשמש המאמן האישי שלי בבית הילדים בחיפה, ששם הכרתי."

יש התנה באוסף?
"מדברים על זה, אבל עד שאין טבעת הדיבורים לא עוזרים."

על התאונה: "לא הרגשתי את הרגליים. הבנתי שיש בעיה, אבל באותו שלב לא נפל לי האסיתון מה באמת קרה לי. אחרי זה רק סיפרו לי שאיבדתי את ההכרה ושלקחו אותי מונשמת במחולנס לבית החולים"

מהולנד, סיפר לנו השבוע כי "בפעם הראשונה שראיתי את נינה, התמקדתי באיך היא יוצאת בכר וחת עצמה מהרכב שלה. התרשמתי מהיכולות שלה וכבר מרחוק היא נראתה דמות כל כך יפה וחיונית למרות היותה נכה. שבועי לחשוב אולי שביא גלי גלים משפיע לשלילה על אופיו של בן אדם, אבל שמת לי לב שאצל נינה זה הפוך לגמרי. אחרי הסיחה הראשונה איתה אני זוכר שיצאתי עם חיוך גדול שלא ירד שבוע שלם."

"הירידה שאני נפגש איתה בימי ראשון בבוקר נותנת לי המון כוח ועוזרת לי לצאת מהיכאון של סוף השבוע והחוויה לבית הספר. לא ציפיתי שהיא תיכנס ככה לליבי ושהיא לי כל כך אכפת מבן אדם מבוגר שהוא אפילו לא קרוב משפחה שלי. יש בה חן וקסם ששוכה אותך, וקבלתי ממנה פרופורציות

החישנים האלה הם ניצחון במלחמה הפרטית שלך במאבק במציעה?
"יכול להיות שזה טוג של ניצחון שלי, אבל אני עושה את זה בעיקר כי אני אוהבת ספורט וכדי להיות כבוש. אני חייבת להיות כל הזמן פעילה. בחופש הגדול, כשאין לי לימודים או פגישות עם הילדים בבית הספר, אני משתגעת."

נכנסת ללב

אחד הילדים שנינה פוגשת כחלק מהפטיקוה שלה כיועצת בתיכון עסקים-חבר במסגרת לימוד דיה לתואר שני, הוא שם מול. הנער בן ה-17, שעלה כצעיריתו עם משפחתו

על האופי: "יש בי רצון כל הזמן לעשות דברים, לעזור לאחרים ובעיקר לעזור להתקדם בחיים, להיות כמו כולם. אני לא אוהבת שמתייחסים אלי אחרת"